

Koncert Korošcev v Mariboru. V nedeljo 10. tega meseca pridejo v Maribor koroški fantje, da nam bodo zapeli koroško pesem tako, kakoršna je. Sprejem pevcev bo ob pol dvanajstih dopoldne na glavnem kolodvoru. — Koncert se vrši zvečer ob osmih v veliki dvorani Uniona (Götz). — Mariborčani in okoličani bodo gotovo ta koncert posetili v velikem številu!

Zg. Polskava — Hoče. Slovensko izobraževalno društvo »Skala« iz Zgornje Polskave ponovi dne 10. novembra ob treh popoldne in ob pol osmih zvečer v Hočah v domu Katoliškega prosvetnega društva krasno zgodovinsko igro v petih dejanjih »Živa pokopana«. Mem odmorom sodelujejo tamburaši »Skale«. Prijazni Hočani, pridite v obilnem številu, ne bo vam žal!

Ljudski oder na Polzeli uprizori v nedeljo na Teodorjevo dne 10. novembra tega leta pri ge. Cimperman na Polzeli igro »Roža Jelodvorska« v štirih dejanjih. Vsi prijatelji dramatičnih predstav najvljudneje vabljene!

Velika Nedelja. Katoliško bralno društvo »Mir« priredi v nedeljo dne 10. tega meseca po večernicah v svoji društveni dvorani krasno narodno igro s petjem »Domen«, ki je vredna, da si jo pridete ogledat. Zato ste vsi iskreno vabljeni. — Odbor.

Št. Peter pri Mariboru. Preteklo nedeljo se je vršila 13. redna seja občinskega odbora. Obpravnavale so se v glavnem socialno-politične zadeve. — Mesto občinskega odbornika je vsled bolehnosti in prežaposlenosti odložil Bračko Friderik iz Vodol. Član občinskega odbora je bil celih 8 let. — V Terčovi je umrl Vagner A., v Malečniku pa Žižek M. — Prihodnja seja občinskega odbora se vrši v nedeljo dne 10. tega meseca. Dnevni red: Razprava o proračunu krajevnega šolskega odbora. Ker je delo malo ponehalo in imamo precej časa, smo se pričeli zopet ženiti in močiti. Župnik je preteklo nedeljo vrgel raz leco kar sedem parov. Vsem, ki stopijo v zakonski stan, obilo božjega blagoslova, zadovoljnosti in zastopstva.

Št. Peter pri Mariboru. Četa mož in fantov, ki se zbira v Apostolstvu mož, se vedno večja. To kažejo vsakomesečne pobožnosti. Čast in priznanje velja našim značajnim možem in fantom, pa tudi skrbnim dušnim pastirjem, ki skrbijo za poglobitev verskega življenja med župljani. — Štirideset let mine prihodnji mesec in sicer 9. decembra, kar je umrl Glaser Marko, ki je skoraj 47 let župnikoval pri nas. Glaser je bil eden največjih in najzaslužnejših dušnih pastirjev, kar jih beleži šentpeterska kronika. Ni bil zaslužen le za šentpetersko župnijo, temveč za vso lavantinsko škofijo in ves narod. Kot sinovsko vdan in iskren prijatelj velikega Slomškega se je trudil in vodil vsa pripravljala dela za prenos škofijskega sedeža iz Št. Andraža na Koroškem v Maribor. Škof Slomšek razveselil prelosta Kosarja in poznejšega lavantinskega prošta Pikla gotovo ni imel bolj vdanega duhovnika in pomagača kot je bil Glaser. Ko je na Slomškovo priporočilo bil imenovan Glaser častnim kanonikom, je prišel Slomšek sam k Št. Petru, da je vpeljal svojega prijatelja v novo čast — govoril je ob tej priliki slavnostno besedo. Tudi svoj godovni dan, 17. januar je Slomšek kot škof v Mariboru redno obhajal pri Glaserju pri Št. Petru. Zjutraj je na Gorci maševal, potem je obiskal šolo, zatem pa preživel v družbi Glaserjevi par uric. Pa tudi ob drugih prilikah je Slomšek kaj rad zahajal k Št. Petru. Glaser je za časa svojega župnikovanja mnogo storil za verski, narodni in gospodarski preporod šentpeterčanov. Njegova dela še zdaj pričajo o njegovi delavnosti. Povsod, kjer je šlo za čast božjo, za korist župljanov, za pravice naroda je bil Glaser eden najvnetejših delavcev.

Veliko zaslug ima Glaser tudi za naselitev frančiškanov v Mariboru, lazaristov pri Sv. Jožefu v Celju. Po njegovi zaatugi so se naselile pri Št. Petru tudi šolske sestre, ki letos obhajajo 60 letnico svojega plodonosnega dela na vzgojnem in socialnem polju. Če bi hoteli popisati vse Glaserjeve zasluge, bi bilo treba napisati pač celo knjigo. Zato naj le šentpeterčani ohranijo spomin na Glaserja, da bo tudi ostali svet znal ceniti njegovo neprecenljivo delo za slovenski narod.

Limbuš pri Mariboru. Ko je v torek, dne 29. oktobra privozil 30 letni Janko Pohlín, uslužbenec pri tovarni vžigalce v Rušah z avtomobilom pred Limbuš, je nenadoma počila pnevmatika, kar je povzročilo, da se je avto dvakrat prekucnil in da je Pohlín zletel iz avtomobila. Pri padcu je dobil težke rane na čelu, temenu in na levem delu telesa. Na mesto nesreče je prišla takoj patrila orožniške postaje v studencih, nato pa osebje mariborskega rešilnega oddelka, ki je težko poškodovanega Pohlína prepeljalo v mariborsko bolnico.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Poročil se je Jakob Škamlec, posestnik v Partinju z vrljo Marijino družbenico Antonijo Valner dne 21. oktobra. Na gostiji so darovali gostje za misijone 120 dinarjev.

Sv. Urban pri Ptuj. Nas obiskujejo nesreče. V soboto ob treh popoldne je začelo goriti pri posestniku Kokol Janezu na Grajenškaku št. 54. Zgorela mu je hiša in gospodarsko poslopje. Zažgala je zločinska roka. Od tega kar so rešili, je nekdo ukradel par vreč zrnja. — V nedeljo dne 8. novembra pa je v par minutni nevihti udarila strela v hišo Jakoba Murko, posestnika v Ločnem vrhu št. 3. V trenutku je bilo vse v plamenu, da so komaj rešili najpotrebnejšo obleko in živino. Zgorelo je vse do tal. Ubogi ljudje, kam hočejo iti na zimo, ko so jim zgoreli tudi pridelki.

Razbor pri Slovenjgradcu. Dne 30. oktobra smo imeli v Razboru slovesnost. Naša skromna gorska vasica je nadela kinč pozno-jesenskega planinskega cvetja — zastave so plapolajoč pozdravljale novodošlega pred. g. župnika. Pokali so topiči, zvonili so zvonovi — planinska sapica pa je zanašala glasove v dolino, da tudi ona čuje, kako pozdravljajo planine dušnega pastirja. Saj smo ga lahko pozdravljali z radostjo, ko smo pa bili tako dolgo brez njega. Prečastiti g. Janez Rožman, duhovni svetnik v Zavodnjem je proviziral tu dolgih pet mesecev. Ni se plašil ne deževnega vremena ne slabe poti. Sleherno nedeljo in večkrat tudi med tednom je prišel k nam, da je tu daroval službo božjo. Iskrena mu hvala! Naj mu bo plačnik On, ki ne pusti nobenega dobrega dela neplačanega. Novodošlemu g. župniku Karolu Lampertu pa kličemo iz dna srca: »Pozdravljen v planinskem svetu, pozdravljen od vseh, ki Vas sprejememo z odprtim srcem! Nebo Vas blagoslovljaj, da boste tudi tu srečni!«

Sv. Tomaž pri Ormožu. Roparski umor izvršen pred enim letom na okrajni cesti Ptuj — Ljutomer blizu Sv. Tomaža in katerega žrtev je bil moj sin Viktor Podplatnik, še do danes ni pojasnjen. Kdor mi more povedati za izsleditev morilca kaj zanesljivega in to tudi pred sodnijo pričati, mu izplačam 1000 tisoč! Din nagrade. Podplatnik Franc, Sejanec, pošta Sv. Tomaž pri Ormožu, posestnik in mesar.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Žalostno so doneli zvonovi v nedeljo dne 20. oktobra tega leta, ko smo spremljali k zadnjemu počitku uglednega moža Franca Pintarič iz Rakovec. Kako je bil pokojni povsod priljubljen, je pokazal njegov pogreb, katerega se je udeležilo res mnogo ljudi, a to še gotovo tem bolj, ker mu je nesreča, ki nikoli ne počiva, izkopala še prerani grob. Za vse dobro vnet, posebno za napredek gospodarstva, je letos na novo preuredil gospodarsko poslopje, a ni mu bilo usojeno, da bi dovršil delo, ker ga je doletela nesreča. Hotel je podreti kos stare stene, katero je že na predvečer podkonal. To nesrečno jutro je bil že na

vse zgodaj pri delu. A ni dolgo delal, ker se je nenadoma podrl na njega kos stene, ki mu je zadel take notranje in zunanje poškodbe, da je na istih v bolnici v Ormožu, kamor so ga takoj prepeljali, po preteku par ur, previden s sv. zakramenti umrl. Pokojnika so takoj prepeljali iz Ormoža domov, da vsaj počiva na domačem pokopališču. Zgubili smo z njim mnogo, ker je vsakemu rad ustregel, kot sodar in zidar je bil daleč okrog poznan. Za pravično stvar se je vedno neustrašeno potegoval, podpiral katoliška društva; posebno dosti zaslug ima tudi pri zidanju Društvenega doma, pri katerem je posebno lansko leto ter sploh pri vsem zidanju bil vodja. Bil je tudi prejšnjemu g. kaplanu M. Pribožiču desna roka pri gradbi doma. Naj mu Bog večni bo plačnik za vse in naj da tolažbo ženi in otrokoma, da bodo bridko izgubo lažje prenašali.

Krapje pri Ljutomeru. Pri nas smo spremili k zadnjemu počitku nam nepozabnega tovariša Matijo Slana, posestnika, občinskega odbornika, odbornika gasilnega društva itd. na Sp. Krapju. Pokojni je bil vzgleden gospodar in priljubljen sosed. Pri gasilnem društvu je deloval kot neumoren delavec celih 34 let. Bil je vzgled vsem svojim tovarišem. Društvo ga je imenovalo častnim članom in mu izročilo častno diplomu. Težko pogreša gasilno društvo tako vnetega tovariša, čeravno je dočakal celih 72 let. Blag mu bodi spomin in zemlja lahka, njegovi ženi pa naše sožalje!

Polenšak pri Ptuj. Sram nas je kot poštene Polenšane, poročati o grdem zločinu, ki se je zgodil dne 27. oktobra ob 9. uri zvečer. Ker se zagotovo ne vemo, kako se je vsa stvar prav za prav zgodila in se bo to le na sodniji dokazalo, zato se omejimo le na dogodek sam. Mladoletni podivjani pobalini (baje štirje) so na ostuden način zaklali oženjenega 39 let starega posestnika Martina Arnuš iz Savec. Z ženo (oba sta Polenšana) sta se vračala od svojih staršev, kjer sta bila po opravih, pa so ju v vasi Polenci napadli in ker nista mogla uiti, so njega dvakrat zabodli v srce. Bil je takoj mrtev. Ženo pa je iz rok krvi željnih fantov rešila njegova sestra, ker tudi njo so vrgli na tla, jo bili in tudi z nožem na glavi dvakrat lažje ranili. Zločin obsojamo vsi pošteni farani. Velik del odgovornosti za to pa nosijo tudi starši izprijencev. Večni mir in pokoj duši ubitega Martina, ki zapušča ubogo vdovo z dvema nepreskrbljenima otrokoma. — Ravno na Vseh svetih dan pa je bil lep pogreb 70 letnega Jurija Planinšaka iz Kamenšaka, ki je po kratkem bolehanju podlegel srčni vodeniki. Vsem sorodnikom sožalje, rajnemu pa naj svetli večna luč!

Makole. Dne 31. oktobra tega leta je po hudih bolečinah umrl v mariborski bolnici Titus Mlakar, mesarski pomočnik v Pečkah. Rajni je bil dne 27. minulega meseca po neprevidnosti ustreljen v trebuh od svojega tovariša Rafaela Švagan. Bil je previden s sv. zakramenti, nato pa takoj prepeljan v mariborsko bolnico, kjer je bil dne 30. oktobra operiran, a ista se ni posrečila. Rajni je bil nadarjen in priljubljen od vseh ter mirnega in treznega značaja. Zapušča žalostno mater, dva brata in tri sestre. Pokojni je bil v ruskem ujetništvu pet let in tam veliko trpel. Po očetovi smrti je skrbel in podpiral svojo mater, katero je nad vse ljubil. Bodi mu zemlja lahka!

Velenje. Na vernih duš dan se je poslovil od tega sveta najstarejši fant šmartinske župnije 83 letni Jurij Pečeknik, posestnik v Velenju. Nad štirideset let je zvesto služil na Dunaju pri blagi plemiški rodbini, pri tem pa ni pozabil prav tako zvesto služiti najplemenitejšemu Gospodu.

Marija Reka. V tem letu smo imeli samo 7 smrtnih slučajev do sedaj. Zdrav kraj je pa res tukaj pri nas. Vendar se je pa v eni hiši ugnezdila jetika in pokosila že troje družinskih članov. — Meseca julija je kmetico Marijo Matko zadela srčna kap. Vendar je še par mesecev živeła. Bilo je celo nekaj upanja, da

bo okrevala. Pa so se ji začeli napadi zopet in jim je slednjič podlegla. Prva je bila deležna velikega mrtvaškega zvonjenja. Njeno pri-ljubljenost je spričala velika udeležba pri po-grebu. Naj ji sveti večna luč! — Težko zgubo je utrpel tukajšnji, že itak skrčeni cerkveni zbor. Zapustila ga je Frančiška Zmrzla, ki je skozi šest let poviševala službo božjo s svojim milim sopranom. Na svoj rojstni dan se je poročila z Valentinom Rizmal, kmetom v Grajskivasi. Bilo srečno! — Dne 16. novembra bomo začeli jubilejno tridnevnik. Vodio jo bo pridigar in cerkveni skladatelj preč. gospod misijonar Alojzij Mav. Le pridno prihajajte, domačini in sosedje! Tako! Za danes dosti!

Brežice. V nedeljo, dne 27. oktobra se je na-potil Franc Golobič, sin posestnika iz Moste-ca pri Brežicah, s svojim znancom Slavkom Turšič iz Zagreba, da nakupita nekaj telet kakor že večkrat preje. Zvečer sta se vračala z voznikom Lapuhom iz Čateža, ki je vozil teleta. Med potjo so se oglasili tudi v gostilni Gabrič pri Brežicah in spili nekaj vina. V go-stilni se je nahajal tudi Franc Bratanič, sin posestnice iz Bukošeka, ki je bil precej vinjen in ni dal gostom miru. Tudi nad Golobiča se je spravil, češ, da ga je enkrat natepel, ko sta še v šolo hodila skupaj. Kmalu nato so odšli iz gostilne, da se odpeljejo domov. Bratanič je stopil za njimi iz gostilne ter napadel Go-lobiča z nožem po glavi in ga nevarno ranil, nato pa zbežal. Ranjenega Golobiča sta Lapuh in Slavko Turšič prepeljala v brežiško bolnico.

Družinska pratika za leto 1930 se do-biva povsod za ceno Din 5.—. Najcenej-ši ljudski koledar. 1384

ZA NAŠO DECO

Blagor na grobovih.

Za Janka in Metko je bil praznik Vseh svetnikov res žalosten dan, kajti izgubila sta bila v tistem letu po kratki boleznii očeta in kmalu nato še mater. Živela sta potem pri stari teti, ki ju je sicer preživljala, ker je bila edina sorodnica, ali zagrenila jima je vsak grizljaj z moledovanjem in s pikrimi opazkami.

Otroka sta hranila vse pare, katere sta do-bila za kako izredno opravilo od dobrih lju-di, teta ni bila nič kaj radodarna, in tako sta kupila šopek cvetlic in par svečic za skupni

grob svojih roditeljev. Teta se je ves čas ba-la, da bo morala tudi ona kaj prispevati in je kaj rada dovolila otrokoma iti na pokopa-lišče, ko je doznala, da ji sami ne bo treba nič dati.

Janko in Metka sta na grobu potrgala tra-vo, zrahljala zemljo in položila v sredo šopek cvetlic. Potem sta še razporedila svečke ter jih prižgala. Nato sta še iskreno molila za dušni blagor svojih preljubih staršev. Po končani molitvi sta si otroka ogledala še dru-ge grobove, okoli katerih je bilo zaposlenih mnogo ljudi in na katerih so že tudi brlele svetle lučke.

Blizu pokopališnega zidu je bil zapuščen grob s polomljenim križem, na katerem ni bilo več napisa. Vsi bližnji grobovi so bili le-po okinčani, samo na tega edinega se ni nih-če ozrl. Otroka sta skoro nehoti postala pred tem grobom in Metka je zdihnila: »Bog ve, kdo je tu notri, da nima nikogar, ki bi nanj mislil!« Tudi Janku so prišle take misli in rekel je sestrici: »Daj, vzemiva z našega gro-ba svečico in dajva jo sem. Ata in mama bo-sta gotovo vesela, če naju vidita.« Otroka sta storila tako in kmalu je brlela na zapušče-nem grobu svečica.

Otroka sta še molila kratko molitvico ob tem tujem grobu, ko sta pristopila lepo oble-čen gospod in grobar.

»Tukaj počiva Vaša mati, gospod,« je re-kel grobar, kazoč na zapuščen grob. »Niko-gar ni bilo, da bi bil kaj tu popravil, in tako je vse precej v neredu.«

Gospod je postal pred grobom in je zdajci zapazil svečico. »Kdo je postavil to svečico sem?« je vprašal grobarja. Ta je pogledal na otroka in je menil: »Ne vem, ali zdi se mi, da sta jo prinesla ta dva tu!« Gospod se je obrnil do otrok in Janko mu je pojasnil, ka-ko in kaj. Gospod je otroka ginjen zahvalil, potem pa je dolgo časa nemo stal pred gro-bom svoje matere, ki mu je bila umrla, ko je on dolgo vrsto let živel v tujini. Otroka pa sta se brž vrnila h grobu svojih staršev.

Ko se je gospod hotel odpraviti s pokopa-lišča, je naletel zopet na otroka, ki sta še stala pri svojem grobu. Čital je napis na na-grobnem kamnu in je kmalu izvedel, kaj se jima je pripetilo in kako težko je njuno sa-danje življenje. Gospod je bil bogat, brez fa-milije, in je sklenil, da se bo pobrigal za otro-ka, ki sta ga bila s svojim plemenitim de-ja-njem tako nežno razveselila, ko je dospel v svojo domovino na materin grob.

Otrokoma se godi sedaj dobro, gospodova skrbna roka jima je olajšala pot v življenje.

Vineta.

(Pripovedka.)

V Vzhodnem morju leži ob ustju reke Od-re otok Usedom. Na njegovi severozahodni obali je često pri mirnem vremenu na dnu morja videti razvaline starega, velikega me-sta. Tam je bilo nekoč znamenito mesto Vi-neta, ki je zapadlo pred tisočimi leti strašni pogubi radi svojih velikih pregreh. Mesto je bilo večje od vsakega drugega mesta v Evropi ter so v njem prebivali razni narodi kakor Grki, Slovani, Sasi in še mnogi drugi. Vsak narod je imel svojo lastno vero; samo Sasi, ki so bili kristjani, niso smeli svoje pripadnosti h krščanski veri javno priznati, kajti samo poganske bogove so smeli javno častiti. Kljub svojemu malikovanju so živeli prebivalci Vi-nete v začetku pošteno in pravstveno dobro; kar se pa tiče njihove velike gostoljubnosti in vrljivosti napram tujcem, jim sploh ni bil izlaha kdo enak. Bavili so se z obsežno trgo-vino. V svojih prodajalnah so imeli najred-kejšje in najdragocenejše blago in mnoge ladi-je ter razni trgovci so prihajali tja iz vseh krajev sveta. Zato pa se je v mestu nakopi-čilo toliko bogastva, da je bilo težko vsega spraviti na varno. Radi tega bogastva so po-stali prebivalci bohotni in drzno prevzetni. Zadelo jih je pravična kazen božja: Nekega dne je viharo morje razdajalo pregrešno me-sto in morski valovi so ga pogoltnili.

SMESNICE.

1. **Enooki je kralj slepcev.** Ponesno prinese Mihec domov podobico, ki jo je dobil v znak pohvale od učitelja v šoli: »Glej, mamica! Po-hvalno podobico sem dobil od gospoda učitelja!«

Mati: »Ali res? Zakaj pa?«

Mihec: »Za prirodo-pis, mamica. Gospod učitelj je vprašal, koliko nog ima štoklja, pa sem rekel tri!«

Mati: »Ali, otrok moj, štoklja ima vendar samo dve nogi!«

Mihec: »Da, zdaj vem to tudi jaz, pa v šoli so vsi moji součenci rekli štiri in tako je bil moj odgovor dosti bolj pravilen.«

2. **Ve si pomagati.** Mati vsak večer opomni Miheca, naj si lepo zloži obleko, preden gre spat. Večkrat mu tudi pripoveduje povestico o Ivančku, ki je bil jako nereden in ki je do-bil za to tudi kazen. Nekoč pride mati na ve-čer k Mihevi postelji in vidi obleko razmeta-no po vsej sobi.

»Mihec!« zakliče strogo, »kdo je bil tisti, ki ni nikdar v redu zložil svoje obleke?«

Januš Golec:

Obsodba iz ust lastnega otroka.

V mirni župniji Gorje je oznanil mrtvaški zvonček smrt mlade gospodinje, matere šesterih negodno nepreskrbljenih otrok — Lešnikove Barbke. Nikdo v majhnem kraju ni znal za nje-no bolezen. Eni so pravili, da jo je poklical Gos-pod iznenada k sebi. Drugi so raznašali, da je šla v kaščo po koruzo. Pri izgrebanju zrnja iz skrinje v korbo jej je priletel po neprevidnosti težek pokrov po glavi in jo ubil na mestu. Tretji so namigovali na neznosno razmerje med rajno in možem. Mož je vse drugo, le gospodar in pravi zakonski mož ter oče ne! Prav vsak izkupi-ček za živino zapije z drugimi ženskami; doma pa ustvarja poštene ženi ter nežno skrbni materi neprestani veliki petek. Vse trpljenje je prenašala Barbka volino, ni tožila moža drugim, no

in — sedaj jej je pomogel najbrž surovina sam nasilnim potom mnogo prerano iz tega sveta.

Take in enake govorice so vznemirjale gor-sko faro, ko so položili Lešnico med jokom otro-čičev na mrtvaški oder in pripravljali pogreb.

Kako so cenili dobri Gorjani Barbkino živ-ljenjsko trnjevo pot in njeno nemo potrpežlj-ivost, so pokazali na dan pogreba. Posodili so jej pot v najobilnejšem številu in glasno ihteli z njeno pomilovanja vredno deco. Mož — Marko Lešnik je bulil ob odprtem grobu nemo v tla, kakor bi se sramoval solz lastnih otrok, sosedov in rahlosrčnih sofaranov. Niti rosa se mu ni pri-kazala iz oka, ko so spuščali krsto mlade žene v vedni objem majke zemlje!

Ko je odmolil g. župnik Očenaše ter vero in pokropil grob ter pokopališče, ga je potrepal ne-znanec po rami in mu nekaj pošepnil. Dušni pas-trir je spregovoril še par besed z grobokopom in prosil pogrebce, naj zapustijo takoj mirodvor.

Ljudje so se molče razhajali ... Zunaj po-kopališča je bilo vsakemu jasno, zakaj se niso smeli pomuditi dalje časa na kraju počitka svo-jah rajnih. Čakala je komisija s sodnikom in pi-sarijem, dvema zdravnikoma in dverna žandarje-

ZA DOLGE ZIMSKE VEČERE
KARL MAYEVI spisi
najbolj kratkočasni. Izšli do zdaj 3 zv.
po Din 13 v Črlovi tiskarni Maribor.